

i afrontar aquests temps tan difícils en molts àmbits, també en l'econòmic. Els promotors de la iniciativa han convidat els comerciants de Calonge i Sant Antoni a sumar-s'hi, i projecten fer extensiva la invitació als sectors corresponents d'altres poblacions del litoral gironí central, com Palafrugell, Begur, Pals, Torroella de Montgrí i l'Estartit. L'objectiu és fer campanyes coordinades i aprofitar els punts forts de cada destinació, i oferir així una visió d'oferta de conjunt. Que els sectors econòmics es moguin i no ho deixin tot a l'atzar o a l'acció de les administracions és positiu i demostra la talla empresarial de la comarca. Si dos sectors tan estratègics com el turístic i el comercial treballen conjuntament i traspassen límits municipals seran més forts, sens dubte, i projectaran una imatge dinàmica i actual.

EL GIRONÈS

Text i foto > **DANI VIVERN**

Ni les magnòlies | El darrer Nadal —passat amb més pena que glòria— potser va tenir alguna cosa de positiu, al capdavant: menys despeses inútils; menys galindaines decoratives d'oportunitat dubtosa i de mal gust assegurat. Això sí: a la Font de la Pól-vora algú reclamava llumetes de Nadal i acusava el Consistori de no haver-ne posat al barri per motius polítics espuris, en comptes de reconèixer que els talls de llum sovintejats sí que són un problema, i no precisament culpa de l'Ajuntament. També hi ha hagut retallada de fartaneres i de trobades familiars no sempre plàcides, i menys avets sacrificats inútilment. Per cert, a Girona s'ha decretat la tala d'espècies invasores, sobretot «a les zones urbanes properes als rius». El temporal Glòria ja en va fer neteja fa un any, i potser seria assenyat deixar la serra per a més endavant, vist que els arbres —de fora o autòctons— ajuden a retenir els marges. I, pel que fa als «arbres exòtics de carrers i places amb alt potencial invasor» —com els qualifica el regidor de Sostenibilitat—, no se'ls veu de moment cap indicatiu de sedició punible amb tala. Al contrari: caldria evitar el mal costum de tallar els exemplars ja crescutets per plantar-ne de nous, es-

quifits, que trigaran anys a fer ombra. Sí que s'ha hagut d'actuar, però, al pati de les Magnòlies de la Generalitat: un d'aquests venerables exemplars va haver de ser abatut —ja era mort— no fa gaire. Tenia cent quaranta anys. Ni les magnòlies no s'han escapat de la ma-lastrugança.

>> *Un jove exemplar de magnòlia en substitueix un altre que era més que centenari, al pati de la Generalitat a Girona.*

Extravagàncies | En aquest país nostre costa trobar actituds, decisions o activitats objectivament qualificables d'extravagants, perquè ja tot és assumible, assimilable i digerible com a «normal» sense gaires deliberacions. Però d'extravagàncies, n'hi ha. Per exemple, alguns funcionaris han estat fent teletreball a casa seva durant mesos, no se'ls ha facilitat cap mitjà telemàtic per fer-ho, i han estat cobrant com si treballessin; també és extravagant el contrast entre el rigor en la capacitat per fer celebracions cristianes i la gel-laba ampla amb què se n'han permès —i se'n permeten— en altres credos (vegeu Salt); o, en el camp «artístic», algunes obres a la cartellera del Temporada Alta que responen més al fet d'anar «alt de baranes» que a l'art dramàtic. Potser és que el món va massa de pressa darrerament, i tot és virtual, distant, *multi-*, *post-* i fugisser. Potser sí que el futur serà una aplicació general del que es va veure, a principis de desembre, al Maker Faire Girona. La Politècnica de la Universitat de Girona i el laboratori d'inclusió social digital SokoTech hi van presentar de manera virtual les experiències de vint-i-set creadors, investigadors i experts locals i estrangers en camps tan diversos com la robòtica, l'espai, la moda, l'alimentació i la biotecnologia. En aquest darrer camp, tot esforç és bo, per més extravagant que pugui semblar.

Propostes de futur (si n'hi ha) | A menys que el virus es converteixi per sempre en part del paisatge, caldria anar pensant què farem amb un sector que a Girona havia tocat el cel en els darrers anys: l'hoteleria i la restauració. No n'hi haurà prou d'obrir com si res no hagués passat. Perquè han passat moltes coses: tancament de negocis i comerços, petits i no tan petits; molta gent a l'atur (un 27 % més a la tardor, respecte a les xifres del 2019); pèrdua de liquiditat i d'estalvis... Caldrà capgirar molts costums, vicis i mancances administratives. Per exemple, ja hi ha veus que reclamen l'aplicació, d'una vegada, dels horaris a què ens hem adaptat a causa de la pandèmia. Doncs no estaria gens malament que, quan tornin a venir els nostres estimats *guiris*, puguin dinar a les dotze, anar de botigues a les dues, sopar a les vuit i no tocar-nos, a les dues de la matinada, allò que no sona.

EL PLA DE L'ESTANY

Text i foto > **XAVI XARGAY**

Botigues | A Banyoles —i suposo que arreu— hi ha dos tipus d'historiadors: aquells que publiquen moltíssim sobre tota mena de temes, amb esperit divulgatiu (depèn de la supèrbia de cadascun, es veuen com a autors de l'obra definitiva) i aquells que publiquen a poc a poc, però els llibres que treuen aprofundeixen al màxim possible en els temes.

>> *Josep Grabuleda amb un exemplar de Botigues de Banyoles als estudis de l'emissora municipal. (Foto: RÀDIO BANYOLES)*

L'arxiver municipal de Banyoles, Josep Grabuleda, és un d'aquests historiadors rigorosos, profunds i definitius. Ho ha demostrat moltes vegades, i ara